

Arrest

nr. 189 838 van 18 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 september 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 179 080 van 8 december 2016, waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. de GHELLINCK, die *loco* advocaat G. GOUBAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 10 augustus 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.2. Tevens trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 10 augustus 2016 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing werd door de gemachtigde van de staatssecretaris op 1 september 2016 ingetrokken, waardoor de ingestelde vordering tot schorsing en

het beroep tot nietigverklaring door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 24 november 2016 werd verworpen (RvV 24 november 2016, nr. 178 300).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 1 september 2016 de nieuwe beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Aan de Mevrouw,

naam: M.(...)

voornaam: S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10.08.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet zij/hij het grondgebied verlaten en wordt zij/hij gerepatrieerd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België en een schorsing van het inreisverbod te vragen

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermeld© artikel van de wet van 15 december 1990 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijde ring gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

**1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

(...)

Betrokkene werd van 21.04.2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van poging tot diefstal met geweld of bedreiging, deelname aan bendeforming, feit waarvoor ze kan veroordeeld worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres. Na contact met het gemeentebestuur van Luik, blijkt dat betrokkene niet gekend is op het door haar opgegeven adres.. (cfr. beschikking Raadkamer (...))

Betrokkene heeft weliswaar een partner en twee minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. Het wordt niet betwist dat zij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Dit stelt haar echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een Inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd van 21.04.2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van poging tot diefstal met geweld of bedreiging, deelname aan bendeforming, feit waarvoor ze kan veroordeeld worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres. Na contact met het gemeentebestuur van Luik, blijkt dat betrokkene niet gekend is op het door haar opgegeven adres.. (cfr. beschikking Raadkamer (...))

Betrokkene heeft weliswaar een partner en twee minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. Het wordt niet betwist dat zij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Dit stelt haar echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven.

Gezien de maatschappelijke impact van hogervermelde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de Immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

1.4. Gelet op het belang van het lot van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 10 augustus 2016 voor het lot van het inreisverbod, werd bij arrest van de Raad van 8 december 2016 de debatten heropend en werd zaak naar de algemene rol verwezen (RvV 8 december 2016, nr. 179 080).

1.5. Verzoekster werd op 4 september 2016 gerepatrieerd naar Belgrado, Servië. Bijgevolg werd de tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 10 augustus 2016 ingestelde vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring door de Raad bij arrest van 21 december 2016 verworpen (RvV 21 december 2016, nr. 179 907).

1.6. Bij beschikking van 21 maart 2017 werden de partijen opnieuw opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 20 april 2017.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij *in fine* van haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 8 het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een eerste en vierde middelonderdeel stelt verzoekster onder andere het volgende:

"(...)

Eerste onderdeel

(...)

De bestreden beslissing bevat helemaal geen motivatie betreffende het familiale leven van verzoekster en krijgt geen motivatie over de noodzakelijkheid van een dergelijke periode van inreisverbod.

Inderdaad, de enige motivatie betreffende de familiale leven van verzoekster in de bestreden beslissing is dat "Betrokkene heeft weliswaar een partner met twee minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. Het wordt niet betwist dat zij zich kan beroepen op een gezins- en privé-leven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot beschermingen van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden."

Verwerende partij betwist dus niet dat artikel 8 helemaal van toepassing is, maar doorgaat helemaal geen analyse van de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing of van de proportionaliteit van deze beslissing van de schending van artikel 8.

Het inreisverbod heeft echter zijn eigen finaliteit. Dit heeft tot gevolg dat specifieke elementen in aanmerking kunnen komen onafhankelijk van de geldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze elementen zijn nuttig om te bepalen of een inreisverbod moet betekend worden, en zo ja, van welke duur.

(...)

In de praktijk is het mogelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten wettig is omdat de scheiding tijdelijk is, de tijd dat het koppel zijn toestand regulariseert, terwijl het inreisverbod de scheiding verlengt.

(...)

Vierde onderdeel

Verzoekster heeft een specifieke relatie opgebouwd met Mijnheer P.(...) S.(...) R.(...). Ze vormen een duurzame paar sinds 2014 en wonen samen, samen met de twee dochters van verzoekster, (stuk 6)

Verzoekster is inderdaad de moeder van twee dochters, L.(...) M.(...), geboren te Anderlecht op 11 oktober 2007 en M.(...) M.(...), geboren te Luik op 2 december 2009.

De kinderen zijn nu 8 en 6 jaar oud. M.(...) is bij de I.(...) S.(...) R.(...) school ingeschreven, terwijl L.(...) bij de E.(...) F.(...) L.(...) s.(...) is ingeschreven.

Dit gaat over een familiale relatie die beschermd moet worden onder artikel 8 EVRM.

Het is onbetwistbaar dat een feitelijke familiale leven bestaat tussen verzoekster en haar kinderen, maar ook met Mijnheer R.(...).

(...)

Een inreisverbod brengt een verzwaring van het inmengen in het gezinsleven van verzoekster met zich mee. Bijkomende toetsing van de proportionaliteit van een dergelijke maatregel was dan ook noodzakelijk.

(...)"

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) als haar juridische grondslag, in het bijzonder artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)"

3.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze verdragsbepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘*fair balance*’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mag worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad nagaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar beoordeling / belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘*fair balance*’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven dan wel privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.7. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 10 augustus 2016 (zie punt 1.1.) gepaard gaat met onderhavig inreisverbod omdat “(...) *voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan* (...)”. Verzoekster betwist niet dat bij het bevel om het grondgebied geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris haar in beginsel een inreisverbod moest opleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt daarentegen wél over een discretionaire bevoegdheid om de duur van het inreisverbod te bepalen. Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet vergt de bepaling van deze duur een onderzoek naar en een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval en vereist het opleggen van de maximumduur een specifieke motivering (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

3.8. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de maximumduur van het inreisverbod, die drie jaar bedraagt, het volgende gesteld: “(...) *Betrokkene werd van 21.04.2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van poging tot diefstal met geweld of bedreiging, deelname aan bendevoering, feit waarvoor ze kan veroordeeld worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres. Na contact met het gemeentebestuur van Luik, blijkt dat betrokkene niet gekend is op het door haar opgegeven adres.. (cfr. beschikking*

Raadkamer (...) Betrokkene heeft weliswaar een partner en twee minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. Het wordt niet betwist dat zij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dit stelt haar echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Gezien de maatschappelijke impact van hogervermelde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de Immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. (...)

3.9. In wezen betoogt verzoekster in haar middel dat een inreisverbod een eigen finaliteit heeft waardoor dat het mogelijk is dat het bevel om het grondgebied te verlaten gewettigd is in het licht van het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM, terwijl een inreisverbod een verzwaarde inmenging in het gezinsleven kan betekenen waardoor een bijkomende toetsing van de proportionaliteit van een dergelijke maatregel noodzakelijk is. Verzoekster lijkt te kunnen worden gevolgd waar zij suggereert dat *in casu* de overwegingen uit de bestreden beslissing eerder de afweging van het recht op gezinsleven in functie van een verwijderingsmaatregel betreffen en niet in functie van een inreisverbod van drie jaar. Dit blijkt bij uitstek uit volgende de passage: “(...) Dit stelt haar echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. (...)”

3.10. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen het volgende naar aanleiding van de kritiek van verzoekster:

“(...)

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat niet op omstandige wijze is gemotiveerd nopens artikel 8 EVRM, laat verweerder vooreerst gelden dat artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst.

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

“dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;” (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing ontegensprekelijk blijkt dat het gezinsleven van de verzoekende partij wel degelijk uitdrukkelijk in overweging genomen werd bij het bepalen van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Allerminst kennelijk onredelijk heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging besloten dat het beschermenswaardig gezinsleven van de verzoekende partij er in casu niet aan in de weg staat dat een inreisverbod van drie jaar wordt betekend. De verzoekende partij haar kritiek mist grondslag, waar zij voorhoudt dat de bestreden beslissing geen specifieke motivatie zou bevatten in verbinding met de finaliteit van het inreisverbod. Er wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, alsook op het belang van de immigratiecontrole.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

(...)

In een vierde onderdeel van haar enig middel voert de verzoekende partij aan dat zij een relatie heeft opgebouwd met dhr. R.(...), met wie zij sedert 2014 een duurzame relatie zou hebben. De verzoekende partij wijst tevens op het feit dat haar dochters in België schoollopen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt aangevoerd.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om aannemelijk te maken dat haar voorgehouden partners en minderjarige dochters haar niet zouden kunnen vergezellen of opzoeken in het land van herkomst.

Zie ook:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van de beide partners indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat het gezinsleven uitsluitend in België zou kunnen worden beleefd en/of uitgebouwd.

Zie dienaangaande:

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in

België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar minderjarige kinderen, benadrukt verweerder nog dat de kinderen hun moeder kunnen vergezellen naar het land van herkomst, zodat niet kan ingezien worden op welke wijze het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM zou geschonden worden.

Zie ook nog:

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwricht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

“Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing.” (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de

verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder merkt nog op dat het de verzoekende partij vrij staat om in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet om de opheffing of opschorting van het opgelegde inreisverbod te verzoeken bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland. Er kan aldus niet dienstig voorgehouden worden dat de bestreden beslissing in elk geval een scheiding voor een duur van drie jaar tot gevolg zal hebben. (...)”

3.11. De Raad treedt verzoekster bij waar zij stelt dat een inreisverbod een eigen finaliteit heeft en zwaardere gevolgen heeft dan een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien zij niet enkel het grondgebied van de Schengenzone dient te verlaten maar het voor haar *in casu* verboden is om gedurende drie jaar het grondgebied van de Schengenzone binnen te komen. Door haar nota met opmerkingen te doorspekken met een aantal *a posteriori*-overwegingen die niet in de bestreden beslissing kunnen worden teruggevonden, waarbij gewezen wordt op de mogelijkheid dat de minderjarige dochters verzoekster zouden kunnen vergezellen in het land van herkomst en dat het gezinsleven elders wordt uitgebouwd en rechtspraak te citeren die betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen, slaagt de verwerende partij er niet in aan te tonen dat zij een deugdelijke belangenafweging heeft doorgevoerd. In de bestreden beslissing wordt in hoofde van verzoekster het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar partner en haar in België geboren en schoolgaande kinderen bevestigd. De overweging uit de bestreden beslissing dat “(...) dit haar echter niet vrij[stelt] van de verplichting in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. (...)” lijkt echter betrekking te hebben op een bevel om het grondgebied te verlaten, waaruit blijkt dat er aan de bestreden beslissing geen zorgvuldig onderzoek is voorafgegaan.

3.12. Bijkomend dient de Raad vast te stellen dat het op 20 september 2016 overgemaakte administratief dossier enkel bestaat uit briefwisseling tussen de gemachtigde van de staatssecretaris en de griffie van de Raad, een verslag van vertrek van verzoekster en een kennisgeving waarbij een afschrift van het verzoekschrift van de raadsman van verzoekster aan de gemachtigde van de staatssecretaris wordt overgemaakt. Daar de gemachtigde van de staatssecretaris in gebreke is gebleven het volledige administratieve dossier ter beschikking te stellen, kan de Raad niet nagaan of uit de stukken eventueel zou blijken dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris de wettigheidscontrole op de beslissing onmogelijk maakt (cf. RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

3.13. Gelet op de specifieke impact van een inreisverbod op het recht op gezinsleven, stelt de Raad vast dat de motivering van de bestreden beslissing in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 van het EVRM, niet afdoende is.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van het betreden inreisverbod (bijlage 13sexies). Aangezien een bespreking van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere nietigverklaring aanleiding kan geven, dienen deze thans niet nader te worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft gegronde middelonderdelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 september 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN